

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Furešová

S prvním sněhem...

Tak tise, zvolna sněží se k zemi sněhové vločky, poletují hravě a v nitru mém se cosi chvěí... ba, je mi, jakoby znovu zavítily v hlavě již vyslané myšlenky a žitím vzpomínky milé na dětinná mládí...

Ne, v nitru mém se cosi chvěí! Já cítím, jak první vločky víry skrápí mi chladí. Tak dávno tomu, co mi v duši padly ty první vločky víry... čisté, ryzi...

A jak každý snh již dávno padlý se rozehřeje, spínáví a mízi, tak rozplynula se v ní i má víra a z čistých vloček zbylo v duši bláto.

Jen proto bolem nitro mé se svírá a vzpomíná a ví, že cos mi vzato, když první vločky sněží se k zemi.

VZPOMÍNKY.

Před třiceti pěti léty, v den 6. prosince, snášely se k zemi vločky sněhové, pokrývajíce již jemnými krystaly tak, že utvořena z nich krásná, jako stříbrem protkaná příkrývka, pohlédem na níž zvyšoval se dojem tohoto svátečního dne, v němž byly hodné dívky sv. Mikulášem obdarovány ořechy a cukrovím. V den ten spatřila světlo světa něžná děvčiska, aby brala podíl nejen v přijímání dárků, ale zároveň aby svoji přítomností obdarovala a potěšila své rodiče, kteří jí vrše ku srdcím svým tiskli.

Jako před 35. roky, tak i dnes pokryta jest země krásnou bílou, stříbrem protkanou pokrývkou, pod níž odpočívá v lůně jejím již po 16 roků děvčiska, z níž rodiče měli velikou radost. Ale radost ta neměla trvání a proměnila se v žal, zanechávši v srdečích jejich jen bol a smutné vzpomínky!

Kolik asi dnes matek vzpomíná na své miláčky, o něž byly rovněž chladnou rukou smrti odloučeny? Asi hodně! Útěchou však nám budíž to vědomí, že oni spí spánek sladký, kdežto my zde do sud trpíme nespravedlností lidskou a to čím dále, tím více!

Kdo zúmyslně zaviiuje zlo, jímž lid trpí, ten věru že za svou krutost zasluží dokonalého potrestání.

Člověk, jenž se raduje z neštěstí svých bližních, věru, že po čase dojde zasloužilé odměny.

Každý člověk má právo souditi, ale soudí-li, tož ať soudí správně.

Nemůžeme-li nebo nechceme-li sami prokázat dobro lidu, tož alespoň nesrážejme jiné od činu téhož.

Chceme-li káráti a napravovati, tož jděme sami příkladem napřed, jímž naše lekce jsou bezvýznamné.

Kdo sám chce šťasten býti, musí hledět konati dobro pro jiné, neboť jen takový čin nás blaží a přináší nám spokojenost, když vidíme, že jsme paprsek hřejivý do srdcí svých bližních přinesli.

Prispěvky Ženské Útulny Sirotků v Brně.

- Posledně oznámeno..... \$80.50
- Paní Marie Kolářová, Humboldt, Nebr. 1.00
- Pan Jan Čačka, Benson, Nebr. 1.00
- Paní Karolina Havličková, Bluff City, Kans. 2.00
- Paní Barbora Martinková, Omaha, Nebr. 2.00
- Úhrnná částka..... \$86.50
- Dne 29. listopadu zasláno ředitelce Brněnské Útulny, sl. Marii Steyskalové, 4,119 K — totiž \$83.56, prostřednictvím Union State banky, která obstarává záležitost gratis, začež srdečně děkujujeme!
- Na novo: Pan Frank Ambroz, Madison, Nebr. \$1.00
- Pan Wencel Mašek, Holland, Minnesota 2.50

Arna S., Praha, 30. října 1919.

Pokračování. — Prohlédla jsem si též zařízení mlyna, jenž hnán je elektrickým pohonem. Ze jsem vypadala, než jsem všecko prošla, jako mlynář sám, netřeba ani povídat, zejména když rozpuštěná mlýnská chasa, kde jen mohla, mě notně moukou poprášila. — Jednoho rána vzal švagr ze Židlochovic fotografický aparát a putovali jsme s ním na okolní vrchy, abychom učinili nějaké snímky; leč čtené fotogr. desky se nám cestou do Židlochovic poškodily, tak že jen několik málo nám jich zůstalo. — Jindy zas vypravili jsme se na drůtky. Všichni 4 hoši nás doprovázeli. Tém i švagroví dobře se vystupovalo do srážných vrchů, mě však překážely poněkud šaty, jež jsem si co chvíli přisálpla; tu zas mi pod nohama kámen uklouzl, jen tak že jsem se kříví zachytila, šmak bych se zřítíla do prohlubně a rovnou do vody. Drůtek jsme nasbírali dost, víc však jich ještě snědli. Zpáteční cesta byla však daleko krkolomnější. Čističek žádných nebylo, kluci tudíž bez dlouhého rozmýšlení sedli si vždy v místech nejstráznějších na "bobek" a svezli se tak po sypké půdě až zas ke schůdnějšímu místu. Mě ovšem nezbylo nic jiného, než jít po jejich příkladu, při čemž jsem si šaty i ruce řádně popínala, ovšem k veselosti malých nezbedů, kterým se toto vše moc líbilo i nemálo si líbovali v novém kamarádu. Což když jsem se s nimi po louce honila a konečně i na jablko vylezla, abychom si natrhali zimních jablek. — Nadešel den odjezdu. Mlynář měl nás v neděli odpoledne povozem zavézt až do Židlochovic. Ráno však časné odešel kamsi za Rouchovany, večer již se chýlil nad údolí a on dosud nikde. Švagr poštímistr měl být následujícího dne v úřadě, museli jsme tedy každopádně odjet. Nepřipraveni jsme jej čekaly, sedíce já, Ella, švagrová z Třebče a jedna dívčice z chasy an dvoře jasně osvětleném. (Ve mlýně se sice za nedělního odpoledne neproavalo, ale některý ze strojů přece běžel, k vůli osvětlování celého stavění.) Jinak všude ticho, ostatní už spali. Švagrová vyprávěla nám veliké, hrůzostrašné historičky ze svého života, že čas ryčhle míjel a mimo nadání bylo 10 hodin, když slyšely jsme v dálece na vrších rahot a teprve po půl hodině byl mlynář mezi námi. Ujistil nás, že není nikterak unaven a že ve dvě hodiny jedeme, jen o koně si odpočinou. Mezitím se mlynářka probudila, vstala, aby nám připravila nějaký proviant na cestu; osmi-letý František také byl hned na nohou, obávaje se, abychom mu neujeli. Slíbil mi strýček, že v Židlochovicích zahrraje mu loutkové divadlo, a on se na kaspárka již tolik těšil! — Na voze jsme měli naloženo tolik balíků, že sotva na zadním sedadle zbylo místo pro mne a pro Eilu. Jen, žel, spustil se drobný deštěk, jenž nelákal zrovna k výletu v nekrutém kočárku. Že by mi új nový kostým a "proměňování" širák mohl dlouhou jízdu úplně promoknout, zabalila jsem šaty do ranečku, klobouk zavázala do sátku (jako bochník chleba). oblékla si své domácí šaty, vypůjčila si od švagrové velký plaid, na hlavu uvázala šátek "na babku" a cestovní úbor, v němž jsem nikterak svůdně nevypadala, byl hotov. Ella měla ve mlýně od dřívější své šaty do deště, mlynář i poštímistr oblékli gumové pláště, tedy všichni až na mne, k cestování způsobilí. (Vždyt jela jsem původně do města na bírnování a najednou octla se v Slavětích.) — Rázem 2. hod. v noci za nehorázného veselí chasy i obou švagrových vyjeli jsme ze dvora. S Elou měla jsem ujednáno, že nasedneme až za vrchem. Neschůdná jízda při úzké cestě a příkrém stoupání nás odstrašovala. S ruční lucerničkou "šlapaly" jsme pěšky za vozem a hodně s veselou. Přšet přestávalo, noc byla vlahá, ale tak úzasně tmavá, že vzdor dvěma svítlám, sotva bylo rozeznati směr. Vešeli nás brzo přešlo, když vůz semo tamo se kymácel, až konečně úplně za-

stavil. Ocitl se právě na úzké zátočině. Jeden jen chybný krok, koně — a vůz byl by "válel sudy" s ohromné výše dolů k jezru. Poštímistr tedy vzal a snáv svítilnu s kočárku, šel s ní před koňmi, aby lépe na cestu viděli. Jen co noha nohu míne šlo se v před; po úmorném klopýtání dospěli jsme konečně roviny a všichni nasedli. Mlynář byl ovšem stále v dobré náladě a žert si jen tropil; ale já alespoň bych vícekrát ty nebezpečné cesty, at jakýmkoliv směrem — od mlýna nebo dolt — předelal nechtěla. Po krátké jízdě jsme na polní cestě rozjeté a nerovné. Kdýkoliv se povoz přelíh naklonil, vykřikla jsem zděšeně, což se šimlíkovi nelíbilo a kdýž už měl toho zrovna dost, zájel do pole; na cestu pak ne a ne ho dostat. Nezbylo poštímistroti, než aby znovu slezl a s lucernou napřed dělal vůde. Šimlivo se to asi zamulovalo a dal si říci. V půl čtvrté z rána dojeli jsme k jakés vesnici. Oddechli jsme si, narovnali roztržené údy a teď dál jsme už klusali jak "baroni". Malý František spal, i mlynář si zehrupnul a my dvě v zadu žertovány jsme teď o přestálých hrůzách, děkující v duchu "andělu pocestných", že jsme vyvázli všichni se zdravými kostmi. Rozednívalo se... Ve vesnicích, jimiž jsme jeli, tu a tam již okénko osvětleno, i povozy jsme už potkávali. I slunéčko se ukázalo a než jsme dojeli k Ivančicím, záplou už v plné své kráse. Oh, hrůzo, a já tak vystrojená! Vypadala jsem mezi těmi pytlí a bedničkami, jako kramářka jedoucí na jarmark. Vyhlíželi jsme as všichni hodně komicky s objemným nákladem na převém voze. Nedivím se, že se za námi kde kdo ohlížel. V zadu u zadních kol přivázal čeledín dvě otýpky sena a bílý mlynářský pytel ovsa, který asi klamal chodce. Jisté se domnívali, že vezeme mouku. Pojednou pozorují, že pytel s ovsem, jež bych jsem si měla vzít častěji na mušku, aby sněd ze zadu záhadně nezmižel, se nějak zázračně sevřká. Zastavíme. Objevíme dole na pytlí malý otvor, kudy se oves pomalounko ztrácel. Byl by se jisté z větší části vytrousil, kdybychom byli oteví v čas nespozpozovali. Projíždíme rozkošnou krajinou u Dolní Kounice. Kus masa a chleba v ruce, vlna a gritoků jsme připijeli. Oh, radostné cestování! Teď už se to nějak ješlo! Což mne tu nikdo neznal, at tedy si myslili cokoli. V Praze si tak veselého dobrodružství popříat nemohu. — Po osmihodinné jízdě vítají nás už židlochovické strýčky. Staneme na náměstí. Stestopila jsem rychle, abych nepozorovaně vkroukla do domu. Šaty pomáčkáné, boty zabláčené a šátek ztažený hluboko do čela, míhla jsem se ulici. Služka Maryška mě sotva poznala. Veselí pak nebralo konce. Večer jsme si pak zahráli panáčekové divadlo. Rozpuštělý kašpárek napovídá nám věci k popukání, že malý František až smíchy plakal. Druhý den nám mlynář se synkem zas odejel. — Tak mýjely dnové mého pobytu na Moravě, jeden krásnější druhého. Povídat o jednotlivostech, vystihnout dopodrobna vše, jak se zdálo, nemá-li být setřen pravý ráz, k tomu mě suché vypravování nestačí. A pak — jsem ve "Hlídkě" jen pouhým hostem — že zámoří. Což kdybych dostala výhost a nasměla do kroužku vašeho, jen proto snad, že příliš mnoho povídat? Za pět let je přece tolik toho k vyprávění, že zejména žena ženě má do nekonečna co povídat. Protož pro dneš už ani slabiky, až příště zas na shledanou!

Karolina Havličková, Bluff City, Kans. — Čtená paní pořadatelko, přijmete ode mne srdečný pozdrav, jakož i redakce a všichni čtoucí "Pokroku". Spěchám, než-li ještě pozdě s příspěvkem pro ubohé sirotky v Brně a zároveň s několika řádky do "Ženské Hlídky". Při čtení dopisů paní Hotové o zkušenosti z jejího dětství vzpomínala jsem na dětství mé, ať jsem nesloužila, ale všechnu takovou práci jsem vykonávala velice ráda, neboť kdýž moje maminka řekla, nebude-li dělati dobrotu, děm té na službu, tu slibovala jsem v duchu, že budu dělat, co budu moci nejlépe, jen abych nemusela od maminky. Vždyt na té službě to muselo být

moc zlé, neboť děvčata, jež sloužila, každá více méně narákala, co zkusí, ani mou starší sestru nevyjímaje, a ta přec byla u te-tičky, toliko jako na besedě. A kdýž nás naši učili nějakou práci, říkali takhle — vidíš, to je jako by jsi si hrála, tak to máš na místo hry! Myslíla jsem, no tohle je pěkná hra! Ale nyní si myslím, že dobře to tak bylo. Na jednom poli měli jsme veliké kameny, jež tatínek roztrčil a to kdýž nasy-pal práchu, říkal — utkajte, at váš to nezabije. Tak jsme utkali a kdýž kamení dopadlo, tak jsme je sbírali a na vůz donášeli. Jednu žně sama jsem dělala hrstí, kdýž tatínek sekal žito a maminka nám přinášela snídaní a pak žala srpem, nežli šla dělat oběd. Oves a ječmen, ten se sekal hrabič, pšenice se však obyčejně žala srpem a to nasměl nikde ani klásek zůstat pohozený. To ovšem byla naše dětská práce a na to vždy vzpomínám, kdýž se po sklizení zde rozhlédnu po poli, co by to muselo být děti, aby ty klásky sebraly. — Jedné zimy maminka nám stonala, tak jsme pomáhali tatínkovi po kolik týdnů mlátit. Starší bratr a mladší sestra za námi obračeli a vytřásali slámu. Jednou bylo již šero a tatínek se chystal shodit snopy ještě na ječmen řád; já si povzddechla, ach, jejnana! Bratr se po mně posmíval, a tatínek pravil, — jo, jo, dětičky, co dnes uděláme, zítra budeme mít, jako bychom to našli; oklepáme snopy a necháme toho. Ovšem, bratr se mohl smát, ten byl oproti mně chlap, ať mu bylo 12 let. Nyní, kdýž pohlednu na 13-letého synka, myslím si, — no, to jsme museli být kabráci, to asi ty naše cepy bouchaly, o je! Kdýž mi bylo 10 roků, to už jsme tatínka pochovali, tak k nám přicházel dědeček, při němž jsme též pracovali. Jednou pravil, že jeden kousek pole je vlhký, tam musí být klus; vyházel strouhu a my sbírali a vozili a rovnali do té strouhy, nejprve větší kameny a pak na ně házely drobné, na ně slámu a pak tu vyházenou zen. Jednou dědeček na mě závaloval, že si zasloužil oběd, že jsem všecko práci vystřídala. Kdýž mi bylo 13 let, to už jsme byli v Americe, a já byla na té moun obávané službě, ale nikdy jsem neměla příčinu ku stýskání. Naopak, kdýž jsem se vdala, po dlouhý čas jsem toužila, kěz by to byl sen, a já byla jsem na službě, ale ono to bylo opácně — byla jsem ve službě jenom ve snu. — Počasí máme velice krásné, pšenice, jež následkem sucha byla pozdě seta, začíná se zelenat, ač pozdě, ale namokro dosti. — Čtená redakce! Zaslám \$2.00 sirotkům v Brně. Předtím vám mnoho zdaru!

Čtená přítelkyně! Též i já vám, jakož i celé rodině přeji zdraví a štěstí a děkuji vám ve jménu ubohých sirotek za příspěvek, těšíc se na další vaše dopisy — Pořadatelka.

Barbora Baxová, Codeli, Kans. — Čtená paní pořadatelko! Kdýž jsem v redakci, tož si také zaskočím do naší "Hlídky"! Tak vás tu všechny zdravím ve spolek, neboť už jsem mezi vámi nebyla přes rok. Jak se to stalo, uvádím redakci. Přes rok jsem neviděla "Hlídku", tak nevím, budu-li umět s vámi hovořit. Jste asi všechny mladé, tedy novodobé a pokrokové. Myslíme, že bych mohla být všem vám maminkou, proto tak starý člověk většinou vypravuje o svých začátcích a zkušenostech, poněvadž na to své utrpění, my starí, nemůžeme zapomenouti. Ale za to ty mladé novodobé takové vypravování nezajímá, neboť jsem to sama zkusila a proto se bojím mezi vámi hovořit. Letos ve žních měla jsem zjednanou kuchařku, jež přivezla si s sebou dvě holky, 8 a 10 roků stáří a platila jsem jí 4 dolary denně. Jednou jsem s ní hovořila a jí vyprávěla, co jsem tu zkusila s dětmi bdy, hladu, nahoty a jak teď ten všečen mladý lid se má dobře. Ona vyskočila a povídá: Vy všichni staří mluvíte stejné, jak jste tu zkusili. Kdýž prý zůstávala v Nebrasece, tak ti staří všichni tam mluvili, jako já, co tu prý v Americe zkusili. Teď prý se tak nemluví, teď prý je nová doba, a já jsem "novodobá" a pokročilá a vy staří všichni patříte do staré doby. A tak to máme, my starí, za odměnu, že jsme jim pomohli ku blahobytu. Byla tu

asi, myslím, 20 dní, ale já u ní neviděla nic, co by byla dělala po nové době, až na to, že mně řekla, že má 11 set na banku a ty že jsou psány na ní, ty že bude mít ona ku starosti; muži že z nich nedá ani cent. Já se ptala, mnoho-li má její muž peněz na banku? Ani prý cent! No tak, on ku staru bude muset jít do chudobince. Věřte, drahé dopisovatelky, že mně jí bylo líto. Počasí je tu jako na zakázku; pšenice rostou, dobytek se na nich pase, ale je tu ještě mnoho pšenice ve stohách nevymlácené a hnije od deště. Zdravím vás všechny!

Čtená přítelkyně! Na vaše otázky stranu časopisu vám odepíši z administrace závodu, neboť to má na starosti kněhveda. Těší nás, že jste opět zavřítala dopisem do naší "Ž. H.". Nie se nestra- chujte těch mladých, neboť ani těch není tak mnoho; co se do naší statě hlásí, jsou to pořád jen ještě ty staré. Dopis váš přišel po minulém čísle již pozdě. Srdečně vás zdravím — Pořadatelka.

Marie Kolářová, Humboldt, Nebraska, 25. listopadu 1919. — Čtená redakce "Pokroku"! Přiložené zaslám ček na \$5.50 ku zaplacení "Denního a Nedělního Pokroku" na jeden rok. Též bych vám ráda zaslala nějaké zprávy z našeho města, ale není mi dnes možno. Máme moc práce s drábeží (vlastníme řeznický štor). Proto ale jak budu moci, tak se nechám vidět v "Ženské Hlídkě", neboť sama dopisy velmi ráda čtu, promiňte, že posíláme předplatné až, kdýž jste nás upozornili. Já se skrze to nezlobím, ba spíše je mne hanba, že to neudělám bez upomínky. Po druhé budu psati více. Též posílám jeden dollar pro sirotky v Čechách. — Spozdravem na všechny čtenáře.

Čtená přítelkyně! Přijmete všechny dík za předplatné, jakož i za příspěvek pro ubohé sirotky. Budete nás těšit, kdýž naši "Ž. H." častěji navštívíte a zprávy z vašeho okolí se čtenáři sdělíte, za což vám bude velice vděčna, s pozdravem — Pořadatelka.

KOUTEK Paní Radové.

Čtená paní Radová! Odpuště, že vás touto maličkostí též musím obtěžovati. Sleduji v našem milém listě, zda-li bude uveřejněno, jaký obal jest dovolen do staré vlasti zaslati, ale doposud jsem se nedočetla. Pročež bych prosila za uveřejnění. Předem děkuje — Vaše odběratelka z Marsland, Nebr.

Odpověď Odběratelce z Marsland, Nebr.: Poštou se mohou zasílati bedničky zhotovené z varhánkovaného a klíženého papíru, v tak zvané "Corngated Paper Box", nesmí však přesahovati váhu s obsahem 11 liber; posílá-li však balíček menší, tož i ten musí být zabalený do shora uvedeného papíru a pak třeba do plátna. Adresa na balíčku musí být napsána na obou opačných stranách a nímto musí být ještě připevněn "tag", který možno obdržeti od poštímistra, a na něm musí býti opsána adresa a též obsah balíčku uveden. Balíčky se mohou registrovat za zvláštní poplatek 10 centů mimo poštovné. Žádná zásilka nesmí obsahovat zlaté a stříbrné peníze a věci, zhotovené s obou těchto kovů. Velké bedny se mohou posílat prostřednictvím firmy Voska & Byoir Co., 68 Fifth Ave., New York City, N. Y., aneb Českoslovač Board, New York City.

Vážená paní Radová! Račte sdělit ve vašem koutku, jestli se to zakládá na pravdě, co se mezi lidem povídá, že všechny české časopisy a knihy příjdou k zakázání, že se nebudou smět čísti a že naši českou řeč se nebude smět nikde hovořiti. To by bylo pro nás starší, jazyka anglického neznalé, tuze zlé. Račte tedy tu otázku zodpovědět vaší Horlivé čtenářce z Wilber, Nebr.

Čtená paní Radová! Račte sdělit ve vašem koutku, jestli se to zakládá na pravdě, co se mezi lidem povídá, že všechny české časopisy a knihy příjdou k zakázání, že se nebudou smět čísti a že naši českou řeč se nebude smět nikde hovořiti. To by bylo pro nás starší, jazyka anglického neznalé, tuze zlé. Račte tedy tu otázku zodpovědět vaší Horlivé čtenářce z Wilber, Nebr.

Odpověď Horlivé čtenářce z Wilber, Nebr.: Poslední dobou byla zahájena agitace proti vyučování cizího jazyka v nižších třídách ve školách a tak též i proti cizojazyčnému časopisům. V minulosti naši státní legislatura byly podané tři předlohy a sice, jedna proti cizojazyčnému časopisům a

knihovně, druhá proti cizojazyčným časopisům a třetí proti vyučování cizích řečí v obecných a privátních školách v nižších třídách. Prvnější dvě jmenované předlohy byly poraženy ve výboru přičiněním krajanů p. Louis Berkou, který zasedal v dolní sněmovně, a p. Václavem Burešem, vydavatelem tohoto listu. Oba ti to pánové šli před výbory legislatury, jimž byly tyto předlohy odkázány ku vyšetření, kde na vysvětlení výborům obě tyto předlohy byly odkázány k zamítnutí. Předloha třetí, školní, byla výbo- rem odkázána legislatuře ku přijmutí, vzdor dlouhým debatám ve výboru, na nichž se podílely různé národnosti; konečně po dlouhé tahačce byla tato předloha přijata legislaturou. A nyní byla zadaná žaloba několika jino- národovců před distriktní soud, že je neústavní, tento však potvrdil, že je. A na to žalující strana se odvolala k nejvyššímu státnímu soudu, který dosud svůj rozsudek nepodal. Dále, je devět předloh před národním kongresem, týka- jících se cizojazyčných listů a všechny tyto předlohy šmejdují ku zamezení všech publikací v jiných než v anglické řeči. Žádná z těchto předloh nebyla dosud projednávána a tudíž nemozno udati, jaký bude výsledek. Z tohoto zřejmo, že zákaz na vydávání listů aneb na zamezení cizojazyč- ných řečí dosud není v platnosti a proto není ještě třeba obavy, že nebudeme mítí příležitost čísti české knihy neb časopisy.

Z KUCHYNĚ Dušené hovězí maso.

Umyj čisté kus masa, dobře vy- leženého, naklepej i nasol je ná- ležitě a vlož je do hrnce, aneb rendlíku na kus rozkrájeného lo- je. Dej zeleninu na kousky nakrájenou, jeden neb dva hřebčíky, několik zrnek pepře a bobko- vého listí, přilej trochu vody a nech maso dobře přikryté po všech stranách do bledo-žluta dusit. Přilej potom dostatečné vody, a neč lépe hovězí polévky, i podle možnosti sklenici bílého vína a nech maso dusit, až úplně změk- ne, bedlivě je při tom polévajíc. Před úpravou rozkrájej maso na listky na mísu, pak je jako celý kus urovnej a okolkem nějak o- zdob. Omáčku rozmíchej se lžící bramborové mouky, aby trochu zhustla, proced' a částí jí polij rozkrájené maso a druhou část vlij do nádoby a podávej ji záro- veň s masem.

Jazyk s polskou omáčkou.

Dej vařit hovězí jazyk, přidej zeleninu a kofeín jako do polévky. Kdýž je tento měkký, nech jej vychladnout, oloupej je pak a nakrájej na koláčky. Mezitím zpějí jednu rozstrouhanou cibuli na rendlíku v lžici buď loje, aneb sádla, příměchej tři lžičky mouky a udelej pěknou červenou jí- šku, rozmíchej jí hovězí polévkou, přidej skleničku vína a dle po- třeba vínného octa, jak to kyselé míti chceš, z jednoho citronu o- strouhanou kůru, tři unce velkých brozinek a tři unce sladkých oloupaných a na nudličky rozkráje- ných mandlí, trochu mletého hře- bíčku a trochu soli. Uprav' též s kouskem másla lžičku cukru, roz- míchej jej rychle s trochu polévky, aneb vody, přilej ho do omá- čky a nech jí půl hodiny na hlad- kou a husté tekoucí omáčku sva- řit. Vlož pak do ní rozkrájený jazyk, převar jej trochu, urovnej ho na mísu, polej omáčkou a ude- lej okolek z pečiva z máslého aneb křehkého těsta, aneb z do- brých malých knedlíků.

Vemeno s pomerančovou omáčkou.

Uvař vemeno na měkko ve slan- é vodě, oloupej je, sejmí s něho všecko neuhledné a rozkrájej je na stejné listky. Uprav pomerančovou omáčku takto: Udelej z másla a mouky bledo-žlutou jí- šku, rozmíchej jí s částkou vína a s částkou hovězí polévky, přidej kousek cukru a ostrouhanou kůru a i šťávu z něj a svař to na hlad- kou omáčku. Dej potom do té o- máčky to nakrájené vemeno, po- var to jenom trochu a urovnej na mísu a nes na stůl. Kdo chce, může též tímto způ- sobem upravit vemeno s citrono- vou omáčkou, jenom že místo pomerance se uvaře citron; je obě dobře.

Čtená paní Radová! Račte sdělit ve vašem koutku, jestli se to zakládá na pravdě, co se mezi lidem povídá, že všechny české časopisy a knihy příjdou k zakázání, že se nebudou smět čísti a že naši českou řeč se nebude smět nikde hovořiti. To by bylo pro nás starší, jazyka anglického neznalé, tuze zlé. Račte tedy tu otázku zodpovědět vaší Horlivé čtenářce z Wilber, Nebr.

Odpověď Horlivé čtenářce z Wilber, Nebr.: Poslední dobou byla zahájena agitace proti vyučování cizího jazyka v nižších třídách ve školách a tak též i proti cizojazyčnému časopisům. V minulosti naši státní legislatura byly podané tři předlohy a sice, jedna proti cizojazyčnému časopisům a

knihovně, druhá proti cizojazyčným časopisům a třetí proti vyučování cizích řečí v obecných a privátních školách v nižších třídách. Prvnější dvě jmenované předlohy byly poraženy ve výboru přičiněním krajanů p. Louis Berkou, který zasedal v dolní sněmovně, a p. Václavem Burešem, vydavatelem tohoto listu. Oba ti to pánové šli před výbory legislatury, jimž byly tyto předlohy odkázány ku vyšetření, kde na vysvětlení výborům obě tyto předlohy byly odkázány k zamítnutí. Předloha třetí, školní, byla výbo- rem odkázána legislatuře ku přijmutí, vzdor dlouhým debatám ve výboru, na nichž se podílely různé národnosti; konečně po dlouhé tahačce byla tato předloha přijata legislaturou. A nyní byla zadaná žaloba několika jino- národovců před distriktní soud, že je neústavní, tento však potvrdil, že je. A na to žalující strana se odvolala k nejvyššímu státnímu soudu, který dosud svůj rozsudek nepodal. Dále, je devět předloh před národním kongresem, týka- jících se cizojazyčných listů a všechny tyto předlohy šmejdují ku zamezení všech publikací v jiných než v anglické řeči. Žádná z těchto předloh nebyla dosud projednávána a tudíž nemozno udati, jaký bude výsledek. Z tohoto zřejmo, že zákaz na vydávání listů aneb na zamezení cizojazyč- ných řečí dosud není v platnosti a proto není ještě třeba obavy, že nebudeme mítí příležitost čísti české knihy neb časopisy.

Z KUCHYNĚ Dušené hovězí maso.

Umyj čisté kus masa, dobře vy- leženého, naklepej i nasol je ná- ležitě a vlož je do hrnce, aneb rendlíku na kus rozkrájeného lo- je. Dej zeleninu na kousky nakrájenou, jeden neb dva hřebčíky, několik zrnek pepře a bobko- vého listí, přilej trochu vody a nech maso dobře přikryté po všech stranách do bledo-žluta dusit. Přilej potom dostatečné vody, a neč lépe hovězí polévky, i podle možnosti sklenici bílého vína a nech maso dusit, až úplně změk- ne, bedlivě je při tom polévajíc. Před úpravou rozkrájej maso na listky na mísu, pak je jako celý kus urovnej a okolkem nějak o- zdob. Omáčku rozmíchej se lžící bramborové mouky, aby trochu zhustla, proced' a částí jí polij rozkrájené maso a druhou část vlij do nádoby a podávej ji záro- veň s masem.

Jazyk s polskou omáčkou.

Dej vařit hovězí jazyk, přidej zeleninu a kofeín jako do polévky. Kdýž je tento měkký, nech jej vychladnout, oloupej je pak a nakrájej na koláčky. Mezitím zpějí jednu rozstrouhanou cibuli na rendlíku v lžici buď loje, aneb sádla, příměchej tři lžičky mouky a udelej pěknou červenou jí- šku, rozmíchej jí hovězí polévkou, přidej skleničku vína a dle po- třeba vínného octa, jak to kyselé míti chceš, z jednoho citronu o- strouhanou kůru, tři unce velkých brozinek a tři unce sladkých oloupaných a na nudličky rozkráje- ných mandlí, trochu mletého hře- bíčku a trochu soli. Uprav' též s kouskem másla lžičku cukru, roz- míchej jej rychle s trochu polévky, aneb vody, přilej ho do omá- čky a nech jí půl hodiny na hlad- kou a husté tekoucí omáčku sva- řit. Vlož pak do ní rozkrájený jazyk, převar jej trochu, urovnej ho na mísu, polej omáčkou a ude- lej okolek z pečiva z máslého aneb křehkého těsta, aneb z do- brých malých knedlíků.

Vemeno s pomerančovou omáčkou.

Uvař vemeno na měkko ve slan- é vodě, oloupej je, sejmí s něho všecko neuhledné a rozkrájej je na stejné listky. Uprav pomerančovou omáčku takto: Udelej z másla a mouky bledo-žlutou jí- šku, rozmíchej jí s částkou vína a s částkou hovězí polévky, přidej kousek cukru a ostrouhanou kůru a i šťávu z něj a svař to na hlad- kou omáčku. Dej potom do té o- máčky to nakrájené vemeno, po- var to jenom trochu a urovnej na mísu a nes na stůl. Kdo chce, může též tímto způ- sobem upravit vemeno s citrono- vou omáčkou, jenom že místo pomerance se uvaře citron; je obě dobře.